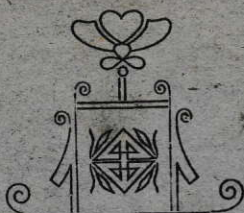
Broj istisaka iznosi 11.000

Naša Gospa Lurdska

Br. 10.

Mjesečno ilustrirano glasilo
Majke Božje Lurdske.

„Po Mariji k Isusu!"

Dozvolom crkvenoga i redovničkoga starješinstva.
Odgovorni urednik:
O. Bernardin Škrivanić, Provinc.

Cijena za čitavu godinu 1 kruna.

Rukopise i pretplatu treba slati
Ocu Bernardinu, Provincijalu kapucinâ.
RIJEKA.

Kat. tiskovno društvo. Rijeka.

Zahvalnice.

1. **Petar Čudelj** iz **Bjele, Bosna,** zahvaljuje Bl. Djevici Lurdskoj, jer mu je kćerka, koja za punih 5 g. nikad nije mogla sjesti — premda je sve moguće lijekove rabio — prohodila i stoji na nogama, iza kako su zabrinuti roditelji učinili Devetnicu dragoj Gospi Lurdskoj.

2. **Mato Filaković** iz *Sv. Gjurgja* piše nam doslovce: „Moja je kći Anka za više vremena bolovala na očima, koje su joj bile upaljene tako, da ni koraka nije mogla sama učiniti, ako je ja ili majka nijesmo pratili. Iza kako sam pak učinio Devetnicu, kako se nalazi u **Vjenčiću,** i iza kako je bolesnica rabila blagoslovljenu Lurdsku vodu, ona posvema dobro vidi i ne ćuti nikakve boli."

3). **Jozo Stanković,** takogjer iz *Sv. Gjurgja*, kliče najgromkije: „Hvala i slava Djevici Lurdskoj! koja ga je, dok se služio blagoslovljenom vodom, izbavila od bolesti, što bi ga bila dovela u grob".

4). **Milka Medjurečan iz Pitomače** moli, da joj se oglasi slijedeća zahvalnica: Moje maleno djetešce oboljelo na smrt! Sva žalosna utekoh se Prečistoj Bogorodici, Zdravlju bolesnika, i sv. Ani. Treći dan bilo je djetetu bolje i sada je zdravo. Hvala i slava neprestance Presvetoj Djevici i sv. Ani.

5). **Franjo Sibić iz Rijeke** izriče najsrdačniju hvalu miloj Gospi, koja se nalazi u divnoj novosagragjenoj Kripti OO. Kapucina, jer je teške boli, koja mu je branila svaki posao, najedanput nestalo, kad se Njojzi molitvom utekao

6). **Gospogja Reza Vidović iz Podgajca** hvali od svega srca miloj Gospi Lurdskoj, koja joj je udijelila zdravlje, što ga je bila izgubila, i to, iza kako je rabila Lurdsku vodu, koju je donijela jedna hrvatska hodočasnica. Slava i čast Djevici Lurdskoj!

7). **Manda Marković iz Črnkovaca** *(Podgajci)* piše: Da je blagoslovljena stoput lijepa Gospa male Bernardice, po čijem je zagovoru moja ruka, koju sam dugo vremena uzaludno liječila u Pečuhskoj bolnici, u jedan čas pomoću svete Vode iscijeljena!

8). Neizrecive su bile boli, koje su osjećali roditelji **Kate Birović,** videći, da im njihova kćerka ne može hoditi i da im se svagdano dijete uslijed grbe sve to većma savija. U toj stisci pohrliše u Podgajce, gdje zaiskaše vode iz čudotvorna izvora, koju je bila donijela jedna hodočasnica iz Lurda. Učiniše Devetnicu i moliše molitve, kako se nalazi u lijepom **Vjenčiću**, i gle čuda, dijete posvema ojačalo i svakoga traga grbe nestalo!

8)- **Iz Zagreba** se zahvaljuju javno milostivoj Majci Mariji P. Štefan i M. Broz na milostima, koje su primile njenim zagovorom.

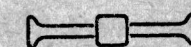
9). **P. G.**, učiteljica, izriče hvalu Bl. Djevici, što joj je pomogla na ispitima.

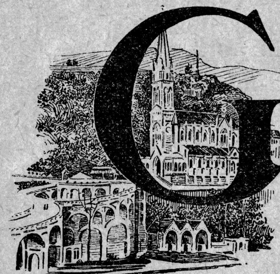
Godina I. RIJEKA, dne 8. listopada 1908. Br. 10.

NAŠA GOSPA LURDSKA

Urednik i izdavatelj **O. Bernardin Škrivanić,** Provincijal.

Hrvatskim hodočasnicima.

GRUDI nam se šire, a duša napunja svetom radošću, kad motrimo na svoje oči sveti zanos i oduševljenje, koje je pobudilo I. hrv. hodočašće u Lurd.

Namjesto, da se uzbugjenje i veselje, koje je svima bilo zavladalo, odmah iza Hodočašća smiri i stiša — kao što se to obično dogagja — ono svagdano sve to većma izbija na površinu.

Blagoslovljen je dakle trud i nastojanje, koje je naše Uredništvo uložilo, e da naš **prvi** *poklon dragoj Gospi urodi što obilnijim plodom!... To nas tješi i napunja radošću i odvažnošću, e da i* **drugo** *naše hodočašće bude ne samo mnogobrojnije nego i da po mogućnosti uspije mnogo sjajnije i ljepše, nego li je bilo prvo.*

Četiri stotine Hrvata, koji su imali sreću, te se prvi poklonili dragoj Gospi, ni za čas ne miruju.....

Nekoji su od njih kao prave zublje i apoštoli Nebeske Majke upravo zapalili svoje mjesto ljubavlju i oduševljenjem za Lurd. Veličajne i sjajne svečanosti, koje su u Lurdu na svoje oči motrili i koje su im ostale u duši, nemoguće im je, a da ih ne saopće svojoj rodbini, prijateljima i gragjanima. Prožeti sami vatrom Božanske ljubavi nastoje, e

da i u drugima zapale taj oganj i da ih probude iz duhovne pospanosti i mlitavosti te oduševe za **stvari Božje.**

Kasno, kad je već bilo minulo hodočašće, znao sam se susresti sa nekojim našim hodočasnicima. Da Vam ih je samo bilo vidjeti, kako bi im lice zasjalo od radosti, kad bi samo spomenuo Lurd, a radosni posmijeh zatitrao na usnama, kad bi se sjetili našega putovanja. Skoro je uvijek razgovor dovršio pitanjem: **„Dragi Oče, kad ćemo drugiput u Lurd?...."**

S našim se hodočašćem dogodilo isto, što se zbiva, kad tko baci kamen usred tihana jezerca. Voda se uzbiba najprije u blizini, zatim ze valjaju valovi sve dalje i dalje, dok najposlije ne dogju do na kraj obalâ.

Jest, do na kraj obala! Tako se mora i kad nas dogoditi! **Hrvatski hodočasnici iz Zagreba, Varaždina, Senja, Osijeka, Zemuna, Vukovara, Djakova, Bošnjaka, Sarajeva, Vareša, Jajca, Rijeke, Zadra, Omiša, Visa, Hvara, Spljeta, Dubrovnika**[1]*, ne smiju mirovati, dok čitavo bistro* jezero *— lijepu našu Hrvatsku — ne uzbibaju t. j. ne probude, ne ožive, ne oduševe, ne zagriju, ne rasplamte za lijepu* **„Gospogju"** *skromne Lurdske Pastirice.*

To će sigurno postići, ako uz živo pripovijedanje i vatrenu riječ uznastoje, da u svaku kuću prodre naš **Glasnik**, *a nada sve djelo* **Lurd,** *koje je doista mlat za neprijatelje* **Čuda** *i* **Lurda.**

Mjesec sv. Krunice

Već je od par dana osvanuo **„Mjesec sv. Krunice"** sa svojim običnim svečanostima i pobožnostima. Rado i ugodno se sjećamo, da će kroz ovaj mjesec sa svih strana svijeta na hiljade i milijune srdaca pozdravljati „Kraljicu

[1]) Odlični nam naš prijatelj, iz čijega smo pera uzeli natpis za «Zlatno Srce» ovih dana iz Dubrovnika, piše: *„Svak je ovdje vanredno zanešen našim uspjehom, tako da će do godine hodočastiti s Vama u Lurd preko 100 samih Dubrovčana".*

svete Krunice" sa usrdnom molitvom i skladnim pjevanjem. Crkva je obdarila obilnim oproštenjima mjesec Listopad, sto nam jasno svjedoči da joj i te kako mila je ova pobožnost i da joj pripisuje veliku važnost. Podvostručimo dakle naš žar i neka bude što usrdnija naša molitva!

Mi ne možemo a da sve naše čitatelje živo ne zamolimo, e da svagdano prisustvuju pobožnostima, koje će se u njihovoj župi obdržavati.

Nikad se nitko nije uzaludno utekao Mariji, jer je Njezin Zagovor moćan, a Njezino milosrgje veliko. Preporučimo Joj sve one, koji su nam mili, a trebaju Njene pomoći, a otkrijmo Joj i sve naše nevolje i potrebe, koje nas biju. Izručimo njezinoj zaštiti **sv. Crkvu** i **našu milu Domovinu.** Umoljavamo takogjer naše pobožne čitatelje, da se sjete molitvom i svoga **Glasnika** i neka zamole milu Gospu Lurdsku, **koja se udostojala prikazati sa sv. Krunicom u ruci,** da ga blagoslovi, te postigne cilj, radi kojega je pokrenut. Ujedno neka svim žarom duše svoje preporuče Kraljici Nebeskoj **gradnju naše GORNJE nove Crkve, čiji se temelji upravo ovih dana postavljaju.**

Ako itko treba pomoći od molitve, to je trebuje ova redovnička obitelj, koja ne imajući drugih sredstava i pomoći, da dovrši hram miloj Majci Mariji, svu svoju nadu polaže u Božju Providnost i u zaštitu Djevice Lurdske, kojoj će nova crkva na Rijeci biti jedan od najljepših spomenika.

Slava i čast Kraljici Presv. Krunice!

Najživlje na srce stavljamo svim onima, koji primaju po više istisaka na svoju atresu, neka uvijek nastoje da što prije — po mogućnosti odmah — porazdijeeele pretplatnicima njihove brojeve. U slučaju, da ne prime dostatan broj glasnikâ, tada neka odmah jave Uredništvu, koliko im brojeva fali, a neka ne čekaju posljednji dan.

Uspjeh našega listića skoro više ovisi o maru i požrtvovnosti povjerenika, nego li o radu samoga Uredništva, s toga ih najtoplije, za ljubav drage Gospe Lurdske umoljavamo, da dužnost, koju su na sebe preuzeli, vrše što zdušnije i savjesnije.

Moje neopisivo veselje....

DNE 21. kolovoza oko podne otvorih pismo..... Već po biljezima (markama) opazim, da je iz Francuske..... Otvorim ga, no kako se ne iznenadih, kad mi iz njega ispadne fotografija, koju sam toli željno očekivao . .

. . . .

Naši će se odlični čitatelji sjećati članka «*Rajski Prizori*», koji je bio objelodanjen u 8. br. «N. G. L.» U tome se članku izmegju ostaloga nalazio opis ozdravljenja gospodične Leonice Levék (Levêque), koja je zadobila zdravlje, kad su dvojica od članova Hrvatske Provincije Kapucinâ prisustvovala sv. Misi, što se čitala upravo u onaj isti dan i sat, kad je prije 50 godina Bl. Djevica Marija posljednji put rasvijetlila Masabjelsku Hrid, kojoj godimice na hiljade — dapače na milijune duša — hrle.

Sigurno ne ima čitatelja, koga ne će uvelike zanimati stanje, u kojem se Leonija sada nalazi, kao takogjer i to, što je od one velike gnojne rane, koja je morala — tako je bila pogibeljna i teška — naskoro učiniti kraj životu vrle profesorice.

U rukama nam je svjedodžba, koju je izdao dr. Mulen, liječnik bolesničin, 11 dana iza njezina ozdravljenja. Evo kako ta svjedodžba glasi:

. . . Izjavljujem, da se gospojica Leonija Levek, koja je bila otputovala u Lurd u očajnom stanju, osjeća sada tako zdravom, kao što je bila prije svoje nemile i duge bolesti. I doista rana (crvotoč), koja se nalazila na njezinom čelu, posvema je zacijeljena i svakoga je traga boli nestalo. Ona se sada veoma dobro osjeća i tek joj je izvrstan. Vrtoglavici i nesvjestici, od česa je nekada trpjela, nema sada ni traga. Na srcu ne ćuti nikakove boli. Već sada obavlja svoje zvanične dužnosti kao i prije. Riječ u jedno: Leonija se iza svoga povratka ćuti posvema zdrava.

Nožant-le-Rotrú, dne 27/7 1908.

Dr. Moulin. (¹)

Pošto smo mi bili u neposrednoj blizini, kad se čudo zbilo, upravili smo pismo gospojici Leoniji i zamolili je, da bi nam izvoljela poslati svoju fotografiju. I doista iza nekoliko dana primismo fotografiju i slijedeće pismo:

Nogent-le-Rotrou, dne 18/9.

Prečasni Oče!

Da udovoljim Vašoj molbi i na veću slavu Presvete Djevice, šaljem Vam svoju fotografiju, kojom se možete po volji služiti.

Ja se upravo vraćam iz Lurda, gdje je moje čudesno ozdravljenje bilo konstatirano od mnogobrojnih *liječnika i izmegju kojih se nalazio* **i jedan specijalista iz Pariza.**

Izvolite primiti i t. d.

Leonie Levêque.

¹) Uslijed mnogobrojnih operacija — učinila ih je sedam — uvijek bez uspjeha, čitavo je njezino zdravlje bilo narušeno. Jesti više nije mogla, nego je uzimala po malo vina (šampanjca). Dne 6. lipnja pala je niz stube, jer joj se bilo smutilo od silnih boli, koje joj je crvotoč prouzrokovao. Liječili su je slijedeći liječnici: Dr. Moulin, dr. Chevallier, dr. Mordret, dr. Laurens, dr. Poisson, sve liječnici jedan vještiji od drugoga. Prema pisanju *Slobodne Riječi* svi su ovi doktori lašci, jer po njezinome sudu svi doktori, što izdaju svjedodžbe, u kojima potvrgjuju bolest i ozdravljenje, što se zbude u Lurdu, jesu varalice i prevejanci. E dakako! Ne zove se taj izmet hrv. novinstva *uzaludno* **„Slobodna Riječ»**, što je znak, da je njoj sve *slobodno* pisati i trubiti, pa i najveće *laži* i najpodlije *klevete!...*

Eto dakle čuda, o čijoj istinitosti ne može biti ni dlake sumnje! Sve je tu dokazano, i te kako dokazano! Ozdravljenica živi, svaki joj se može obratiti, a i liječnici su tu — i to ne jedan — već njih **5** — da potvrde njezinu strašnu bolest, kao

Leonie Levêque.
Od strašnoga crvotoča, koji je skoro bio dopr'o do moždana, — ne vidi se nego zarastica (ožiljak).

i njeno časovito ozdravljenje, što osobito stavlja u škripac bezvjerce.

. . . .

Čarno predvečerje dneva 16. srpnja ostat će neizbrisivo i besmrtno u srcu plemenite Leonije... Bilo je to ono isto predvečerje, kad je stotine hiljada grla milozvučnim: *Zdravo, zdravo, zdravo,* pozdravljalo Onu, koja je od tamne, divlje Spilje, učinila najveće savremeno kršćansko Svetište....

Bila je to ona ista ura, kad je pred 50 g. divna i lijepa Gospa svojim rajskim posmijehom posljednji put zanijela dobru Bernardicu.... Bio je to onaj isti čas, kad se skromnoj Kćeri Subiruovoj pričinilo, da joj njena lijepa Gospoja nikad nije bila tako ljupka, mila i sjajna, kao taj put na blagdan Gospe od Karmela...

Bilo je to za moga prvoga boravka u čarobnome Lurdu, kad sam bio tako sretan, te sam se našao u neposrednoj blizini one sretne duše, na koju se udostojala sama Bl. Djevica baciti svoj milostiv pogled i udijeliti joj zdravlje, nad kojim je od veselja skupa sa svim prisutnima moje srce uzigralo a duša nam se na pogled očitoga, velikoga čuda napunila neopisivom radošću, koju i sada — kad se onih divnih časova sjetim — ne prestajem kušati.

Valsorim.

Povijest Lurdskih Prikazanja.

NASTAVAK.

VI.

Četvrto Prikazanje.

(Petak dne 19. veljače).

Netom se Bernardica našla na samo sa svojim roditeljima, odmah im ispripovjedi, što joj je «Gospa» bila rekla i kako joj je ona na Njezinu molbu bila obećala, da će kroz 15 dana izasebice dolaziti k Spilji. Kad su roditelj čuli za ovo obećanje, vrlo se uznemiriše i smutiše. Oni su naime

sve do onoga časa mislili, da ono, što Bernardica vidi, nije drugo do li kakav nejasan, zračan lik, više ili manje sjajan, kojega je napokon imalo nestati, kao što iščeznu oblaci i magle sa vrhunaca gora, kad ih obasju sunčane zrake.

Po pripovijedanju Bernardičinu, o čijoj iskrenosti njeni roditelji nijesu mogli posumnjati — biće, koje se njoj prikazuje, jest biće razumno, koje ima razum i volju, te izrazuje svoje misli kao svaki drugi... Ali napokon, koji je to duh, što svojom ljepotom i ljubezljivošću začarava njihovo dijete?!

Ljepota i milota, koja krasi lice «*Gospojino*», i obećanja, koja je ona učinila Bernardici, dala su im povoda, te su pomislili, da je to sama Majka Božja, Kraljica Angjelâ...., ali tu misao odmah odbiše, zastigjeni, što su takova šta mogli i pomisliti...

Da je koja duša od Čistilišta, ona sigurno ne bi uzalud dolazila na Masabjelsku Hrid – govorila je majka Bernardičina svome mužu. Ona bi kazala, za što dolazi i da li joj treba sv. Misâ, molitava i t. d., tim više, što je sama Bernardica u tome smislu s prikazom govorila.

Roditeljima se Bernardičinim nije činilo vjerojatnim, da bi biće, koje se prikazuje njihovoj kćeri, bila koja duša iz Čistilišta, kao što je mislila Antonija Pejré.

«Gospogja» istina nosi krunicu, krsti se pobožno, te je vanredno mila i prijazna; ona je takogjer obećala Bernardici, da će je učiniti sretnom, no ne na ovome, već na drugome svijetu. Ali uza sve te vanjske znakove, može li se čovjek pouzdati? Nije li poznato, da se duh laži, sotona, čestoput pretvara u angjela svijetla? Duh dakle, koji se na Masabjelu prikazuje, nije li možda zao duh?!...

Ova je posljednja slutnja napunila obitelj Subirú velikom stravom. Još se nikako nijesu mogli odlučiti, bi li Bernardicu pustili na Masabjel ili ne. Majka je Bernardičina u svim važnijim zgodama uvijek običavala pitati za savjet tetku Bernardu,(1) kumu Bernardičinu, i rijetko bi se kad zbilo, da ne bi u djelo privela njezin savjet.

Istoga dakle dana, kad je gospogji Subirú preostalo vremena, pohiti ka kumi Bernardičinoj te joj iskreno ispripovjedi sve, što je na stvari. Uvidjevši ova, da se radi o vrlo važnoj stvari, ne htjede odmah kazati svoga mnijenja.

Pod večer istoga dana pokuca na vrata rodne kuće Bernardičine te reče njezinoj majci, da ne ima uzroka, radi kojeg bi se moglo Bernardici priječiti, da ide na Masabjel.

«Jer, ako je Prikaza nebeskoga podrijetla — reče ona — mi se ne imamo ničesa bojati, ako li je to pak samo vražja prevara, tada nije moguće, da presveta Djevica dozvoli, e da bude prevarena ona, koja se u svojoj nevinosti posvema pouzdava u nju».

Rano, dakle, ujutro dne 19. upute se Bernardica, njena majka i tetka Bernarda, na Masabjel. Uza svu pomnju, koju su uložile, da ih nitko ne vidi, više osoba, koje su otvarale kuću, vidjevši ih da idu k Masabjelu, pridruži im se.

Stigavši Bernardica pred svoju Spilju uzme krunicu, prekriži se i počne moliti. Nekoliko ča-

(1) Bernarda Nikolò, kuma Bernardičina, kojom se Božja Providnost poslužila, da nagovori Majku Bernardičinu, e je pusti na Masabjel, preminula je istom prošle godine u noći od 30-31. siječnja.

saka iza toga ona više nije znala, što se oko nje zbiva, a njezina se duša izgubi u promatranju divne Prikaze. Neizrecivi smiješak radosti i blaženstva zatitra joj na licu, a neopisiva radost obuze njezinu dušu. Ona kao da nije više bila od ovoga svijeta. Majka kao i tetka bile su čule pripovijedati, kako izgleda Bernardica pred Spiljom. Njihova mašta ipak nije mogla ni izdaleka stvoriti slike, koju su sada gledali. Lice je Bernardičino sjalo ko sunašce od mora svijetla, koje je proizlazilo iz tajinstvene Prikaze, a tijelo je bilo malko nagnuto, kao da će sad na poletjeti, tako da joj se majka nije mogla ustegnuti, a da ne zavapi:

«O moj Bože, ne uzmi mi moga djeteta!»

U isti čas čuo se med prisutnima sasvim jasan glas: *«O kako je lijepa!»*

Iz očiju sviju navriješe suze i svi stadoše moliti vanredno tronuti.

Pô sata — toliko je naime trajalo zanešenje, pričini se tjeskobnoj Majci Bernardičinoj čitav vijek, dok je svima prisutnima vrijeme prošlo, a da sami nijesu znali kako.

Kad je Bernardicu ostavilo žanešenje, taruéi oči, koje je bila upravo začarala sjajna Prikaza, pade u naručaj Majčin, koja je primi velikom nježnošću u svoj zagrljaj.

Vraćajući se kući okružena od onih, koji su bili svjedoci prikazanja te je zadivljeni promatrali, Bernardica ispripovjedi majci, kako je «Gospogja» zadovoljna radi obećanja, koje joj je učinila, da će naime dolaziti za 15 dana k Spilji i kako joj je obećala, da joj ima više toga objaviti, što će za slijedećih Prikazanja učiniti.

Još je majci nešto ispripovjedila, ali to ćemo vidjeti u 11. br.

USKRSNUĆE

ili najveće čudo Pedesetgodišnjice Lurdskih Prikazanja.

Izmegju bolesnika, koji su se nalazili u četvrtak, dne 27. kolovoza, pred Crkvom sv. Ružarja, meni je — piše jedan očevidac — kao svim ostalim u oči pala neka bolesna djevojka, mrtvačkoga obličja, za koju se činilo, da je već plijenom neumoljne smrti....

Prvi pogled na nju duboko je potresao čitavim mojim bićem...

Kolikogod je tada bilo bolesnika, svi su izmamili iz mene uzdah sažaljenja, ali, kakogod je bilo teško njihovo stanje, sasvim tim se o svakome moglo reći, da živi, no o onoj bijednici nitko nije mogao reći, da je na životu, nego da se već nalazi u mrtvačkom odru...

Svima su na očigled toga prizora dolazile na pamet riječi Lazarovih sestara, koje su o svome bratu rekle: *Već zaudara.....*

Obraz je bolesničin podavao potpunu sliku mrtvaca: dvije duboke izdubine na licu sačinjavale su mrtvačku glavu... Što se tiče očiju, one nijesu više opstojale. Ispod vjegja na pô zatvorenih i pukotine, koja ih je još dijelila, čovjek je mogao opaziti nešto slična bijelim pjegama, koje su pružale vjernu sliku ljudske lešine...

Umiruća ili preminula — već prema tome, kako je čitatelj hoće da nazove — nosila je ime: **Ernestina Gijoto,** iz Taillis-a, biskupije Poatjerske.

Naša Ernestina nije bila nepoznata u Lurdu. Za pet godina služila je ona kao svojevoljna bolničarka, te se bila priučila služeći bolesnike na svaku žrtvu. Nego jednoga dana, koji je bio za nju koban, oboli od upale trbušnice.

Tada je istom imala 21 g. te sve dražesti i ljepote njezine mladosti nestane, kao što zna poginuti cvijetak, kad ga ofuri nenadani pramaljetni mraz... Teška bolest, koja se svagdano širila

i postajala opasnijom, prisili vrijednu Ernestinu, da se svake druge hrane okani; samo je mogla uzimati čaja, mlijeka i kave, ali i to u vrlo čednoj mjeri.

Na početku svoje bolesti nekadanja je Lurdska bolničarka težila 61 kilogram, za vrijeme svoje bolesti omršavila je za — čuj, mili čitatelju — za **35** *kilograma!!!* Ja sam bih bio napastovan, da tome ne vjerujem, kad ne bih imao pred sobom **više** njenih liječničkih svjedodžbi.

U dvadeset i prvoj godini težila je dakle **26** kilograma!...

Sedmorica ljekara, koji su bili pozvani, da spase mladu djevojku iz zagrljaja rane smrti, izjaviše, da joj ne ima spasa. Pa kako je Ernestina bila riječju i djelom prava kršćanka, već je bila pripravna da svoj život prikaže Svevišnjemu za žrtvu, kad nekoga dana oćutje u nutrašnjosti svojoj onaj isti slatki glas, koji ju je nekada pozivao u Lurd, da otide kao bolničarka, da sada sakupi sve svoje sile i pohiti do snjegovitih Pireneja, med kojima se kao dragocjeni biser krije Spilja Neokaljane...

Uzaludno su njeni roditelji i prijatelji nastojali, da joj tu zamisao izbiju iz glavė, jer što su je oni više odvraćali, tim je tajinstveni glas, koji ju je pozivao na blagoslovljene obale Gave, bivao jači i izrazitiji...

Da jadnica lakše i bez muke umre — na toliko su bili izgubili nadu u ozdravljenje — *svagdano joj davahu 12 centigrama morfine, pa ako je ona još živjela, to se jedino ima pripisati moći lijekova.*

* * *

Napokon osvane dan, kad je Ernestina, praćena od svoje žalosne majke, stupila u vagon, gdje su se nalazili ostali bolesnici.

Kako rekosmo, ona je težila u 21. godini samo 26 kilograma..... Namjesto svojih nogu nosila je dva štapića od kosti — dvije svoje goljenice. Ruka izmjerena povrh lakta bila je debela ciglih **12** *centimetara. Noge nijesu bile ništa deblje od ruku.* **Petnaest** *centimetara nad koljenom bedro je bilo debelo samo* **22** *centimetra.*

Sigurno se nikad istinitija slika kostura nije pokazala na obalama Gave, nego li je bila Ernestina!...

Da si čitatelj sam stvori sliku upravo nevjerojatnoga stanja, u kojem se nalazila Ernestina, neka sam u ruke uzme metar i neka vidi, koliko iznaša **12** centimetara debljine povrh lakta, a koliko iznašaju **22** centimetra, kao što je učinio pisac ovih redaka.

Poklika, koji su upravo gromko odjekivali dne 27. kolovoza pred Crkvom sv. Ružarja za prolaska presvete Hostije, naša bolesnica *nije čula...* Glasovi, koji su proizlazili iz hiljade i hiljade prsiju, nijesu mogli da dopru do polumrtve Ernestine... Ona je tu ležala, a da njezine uši nijesu čule oni vatrenih uzdaha: *Ti si uskrsnuće i život! Ti si sin Boga živoga! Blagoslovljen, koji dolazi u ime Gospodnje! Hozana, hozana, Sinu Davidovu!*

Procesija minu i nekadanja tješiteljica bolesnikâ bi uz najveću njegu prenesena u bolnicu Sedam Žalosti.

Po noći su preko **25** *puta postavili jadnici ogledalo pred usta, da vide, je li još diše... U jutro neki Belgijski liječnik, imenom Morrot, uzaludno zabrani bolesnici, da se pričesti pred Spiljom: ona je na svaki način hotjela početnika života primiti pred Spiljom.*

Tamo je prenesoše više mrtvu nego živu u 9 sati, kad je vogja Poatjerskoga hodočašća ovako u svome zanosu vapio Presv. Djevici: »*Današnji je dan posljednji dan našega boravka u Lurdu, a mi još nijesmo imali nijednoga ozdravljenja.... Možda su tome krivi naši grijesi... Molimo dakle Boga, da nam oprosti uvrede, koje smo Mu nanijeli.* I hiljadu osoba složno započe: *Ispovijed...*

Bilo je 9 sati... Upravo je tada biskup uzeo čestičnjak (ciborium), da ga ponese u Crkvu sv.

Ružarja, kad Ernestina — koja je samo kad i kad otvarala svoje oči, da bar pogledom, kad već usnama nije mogla micati, pozdravi svoju ljubljenu Gospu — oćutje u svome srcu neki tajinstveni, mili glas, koji joj je govorio: **Ustani i hodi!**

U isti čas se umiruća nemoćnica digne, da otprati svoga Isusa u Presv. Hostiji, koji ju je, kao nekada Lazara, pozvao na život... I pratila Ga je *hodeći sama bez ičije pomoći* sve do Crkve sv. Ružarja. Teško, da bi čitatelju i najvještije pero moglo opisati oduševljenje i zanos naroda, koji zavlada, kad se zbude koje čudo, — treba biti u Lurdu i vidjeti na svoje oči te evangjeoske prizore....

* * *

Napokon srećnu ozdravljenicu opkole brakandijeri (svojevoljni poslužnici bolesnikâ) i povedu je u Ured pred liječnike. Ovi svi do jednoga ostadoše upravo presenećeni, zapanjeni, ugledavši pred sobom tu živu ljudsku lešinu, kako im slabim, ali razumljivim glasom pripovijeda svoju bolest i ozdravljenje. Dr. Boasari, koji je već kao privikao za svoga dugotrajna boravka u Lurdu na takove prizore, nije se uza sve to mogao uzdržati, a da ne reče prisutnima: „*Gospodo, pred nama je slučaj ne ozdravljenja, nego uskrsnuća!*"

Kad je ozdravljenica izašla iz Ureda, nasta med narodom ponovno neiskazano oduševljenje... Magnificat i poklici nijesu prestali, dok usrećena Ernestina nije stigla u bolnicu Sedam Žalosti. Tu oćutje, da je gladna. Odmah joj donesoše tri jaja, juhe i šampanjca; sve to ona tečno pojede. Želudac, koji joj je pred par sati zadavao tolike boli, bio je posvema zdrav te ona nije oćutjela nikakve boli.

Iste večeri, iza kako se nebeskoj Dobročiniteljici najusrdnije zahvalila na vanrednoj milosti, ostavi sva blažena Ernestina zemlju čudesa — raj zemaljski, ugodni Lurd.

U vagonu ona, koja bijaše došla ležeći na strunjači i koja je jedva jedvice otvarala svoje mrtvačke oči, sjedjela je dugo vremena, a da se nije osjećala umornom.

U subotu se dne 29. vozila više kilometara u otvorenoj kočiji, kao svako zdravo čeljade.

U nedjelju hotje svakako prisustvovati sv. Misi u župnoj crkvi. Nitko od prisutnih nije htio vjerovati svojim vlastitim očima, kad su vidjeli, kako ona, o kojoj su svagdano očekivali, da će joj glas zvona javiti ranu smrt, stupa čvrstim korakom sredinom crkve, dok joj se na licu čitao izraz blaženstva i veselja...

Kad se svršila sv. Misa, Ernestina se povrati kući, gdje je kroz više sati posjetiteljima najvećom tačnošću pripovijedala svoje uskrsnuće. Od časa, kad je ozdravila, jede neobičnim tekom *jaja, piletine i dapače* **kruha**. Obličje joj je svaki dan svježije i naskoro nitko ne će ni izdaleka pomisliti, da je bila nemoćna. Govor i glas joj je već iza 8 dana od ozdravljenja bio zvučan i jasan, kao kod svakoga drugoga. Kroz čitave dane ili odgovara na mnogobrojne čestitke, koje joj sa svih strana stižu, ili pripovijeda vanrednu milost, koju je primila.

Pošto smo odličnim našim čitateljima pružili tačan opis Ernestinine bolesti kao i njenoga ozdravljenja, evo nas, da naše pripovijedanje potkrijepimo izvatkom iz svjedodžbi, koje su izdali njeni liječnici. (1)

Dr. Verrier, liječnik, bolesničin veli doslovce u svojoj svjedodžbi: „*Već od dvije godine ja liječim gospodičnu Ernestinu Gijotò od tuberkuloze, koja je zahvatila čitavo tijelo, a osobito trbušnicu, tako te uopće nije mogla primati nikakove hrane.*"

(1) Upozorujemo sve one, koji će u svome mjestu naići na protivnike sv. Vjere a osobito Lurdskih čudesa, koja su u pravome smislu riječi trn u oku današnjemu bezvjerskom naraštaju — na ovu činjenicu. Dok mi i uopće svi oni, koji pišu o Lurdu i njegovim vanrednim čudesima, uvijek *spominjemo tačno ime ozdravljenika, rodno mu mjesto, ime*

Dr. Vallat-Brockart, drugi liječnik bolesničin iz St. Paul-a, ovako se izrazuje: „*Gospogjica Er. G. boluje od upale crijeva, uslijed čega svaku hranu izbljuje i svaki čas joj se pojavljuje kriza, što su sve znakovi upale trbušnice.*

Od dvije godine ona drugo ništa ne uzima do li malko mlijeka, čaja i kave, ali vrlo često i to izbaci.

Više sam puta zapitao moje kolege, doktore, što oni misle o bolesti, na što bi mi odgovarali, iza kako su bolesnicu najstrože pretražili, da boluje od posvemašnje sušice i to u tolikoj mjeri, da joj nikakovo sredstvo ništa ne može pomoći.“

Ova je posljednja svjedodžba izdana istom dne 13. kolovoza g. 1908.

Ernestina je ozdravila! Stoput sretne nje, ako se — kao što ne dvojimo — pokaže harnom Bogu i miloj Gospi na velikoj milosti! Njezino će ozdravljenje više od jedne duše privesti k Bogu u jadnoj Francuskoj, gdje se tako strašno progoni Vjera.

Nu uza sve to na hiljade otvrdnulih srdaca u Francuskoj, kao na našu najveću žalost i u *Domovini sv. Marka Križevčanina*, ne će prestati govoriti, da je Lurd varka, jer da je čudo stvar nemoguća... Upravo, kad sam ovo ozdravljenje — koje je i mojom dušom tako potreslo, da sam od ganuća suze ronio videći, kako dragi Isus u dvadesetom vijeku na očigled tisuće ljudi tvori takova čudesa za obraćenje grješnikâ — pripovijedao nekoj odličnoj gospogji na Rijeci, ova me je suznim očima i kroz plač upitala:

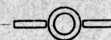
„Je li onda moguće, da ima ljudi, koji ne će da vjeruju?

njegova liječnika i t. d., podli neprijatelji Boga i svete Crkve njegove *nikad* toga ne čine, već, kad hoće tobože da pobiju koje čudo, onda uvijek vele: *neki*, *jedan*, i t. d. Čemu nas ne uhvate u laži, čemu nam ne dokažu, da ne stoji ono, što smo napisali, zašto ne pišu liječnicima, koji vele, da je bolesnik ozdravio, da su varalice? Znamo zašto, jer toga ne mogu učiniti, budući da činjenice, kao što su Lurdski dogagjaji, samo lugjaci mogu nijekati i oni ljudi, koji se boje istine i pravice, kao što se šišmiš boji svijetla.

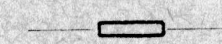
— Ima ih i bit će ih do konca svijeta!... Jer — kao što je izričito rekao župnik od Arsa, sv. Vianney, *kad bi sam Krist došao ponovno na svijet i tvorio desetputa veća čudesa, nego li ih je činio, kad je med ljudima boravio* — svijet — tako čovjek može duboko pasti — još Mu ne bi vjerovao....

No mi svi — a ima nas još hvala Bogu na milijune — ne prestanimo ni za čas moliti *za obraćenje grješnikà*, pa prenesavši se duhom tamo u daleku Francusku do rodnoga mjesta sad sretne i zadovoljne Ernestine, najgromkije u ime njezino pozdravimo divnu i milu našu Gospu Lurdsku ovim srdačnim uzdahom:

O Marijo, bez grijeha začeta, moli za nas, za naše biskupe, za naše dično svećenstvo i za čitav Tebi toli odani Hrvatski narod, koji te ne prestaje nazivati svojom Majkom i Kraljicom!

„Slobodnoj Riječi“ par riječi...

Velimo par riječi, jer je «Sl. R.» list — o čemu smo se ovih dana osvjedočili — tako gnjusan, tako lažljiv, tako neotesan, da ne zaslužuje, e se mi s njime duže pozabavimo. Taj list nije drugo nego izmet hrv. novinstva ili bolje tovarište svih laži, gnjusoba i kleveta, koje ljudska mašta može samo pomisliti, pa se ne možemo dosta načuditi, kako se može naći u Hrvatskoj ruka, koja uzima taj list i kako se može naći med našim radništvom čovjek, koji bi krvavo zasluženim novcem plaćao otrov, koji mu uštrcava ta zagrebačka «lažitorba».

U svojem smo posljednjem broju pozvali taj list, e da nam **dokaže,** da gospogja Rušel nije u tili

čas ozdravila od dviju rana; pa što misliš, čitatelju, je li ona iznijela a ma i samo jedan jedini dokaz za svoju tvrdnju?...

Ljuto bih se prevario, kad bih od socijaldemokratâ očekivao **dokaza**, premda smo im mi obećali, da ćemo im dati 2000 kr., ako nam oprovrgnu časovito iscjeljenje dviju rana gospogje Rušel.

Namjesto dakle, da nam iznese liječničke svjedodžbe, izjavu same gospogje Rušel ili njezine rodbine, kojom bi nas utjerala u laž, te zaslužila 2000 kr., koje nam je dao neki Riječanin, ona doslovce ovo veli u 115 br.

«I. *Za danas* (a kada ćeš onda nepoštena lažitorbo?!) *ne ćemo se natezati s ocem Škrivanićem i gospogjom Rušel* (To je zaista zanimljivo!») Niti sa *samom* gospogjom Rušel — čijim su tobože neozdravljenjem htjeli dokazati neistinitost Lurdskih čudesa — ne će da imaju posla!.. A onda s kime, zar sa *Bebelom, Marksom, Adlerom* i drugim svojim vogjama!... Ali gospodo, ne radi se o tome, da li je *Bebel* bio bolestan ili nije, ili da li je on ili nije milijunaš, premda je socijalista, nego o tome, da li je gospogja **Rušel** ozdravila ili nije. *S kime će te se dakle «natezati», ako li ne s njome, o čijem se ozdravljenju radi?!*... Zar ne? u pojam vas je ubio njezin jasan, iskren, i odlučni brzojav!...)

II. «Sl. R.» veli: «Vidjet ćemo, hoće li popovi (sada ima odgovarati našem Uredništvu, a ne «popovima», što dakle bunca?!) imati poštenja te nam uručiti 2 hiljade kruna, što nam obećaše, ako im dokažemo prevaru.»

Na ovo odgovaramo lažitorbi: Ne samo da ćemo ti uručiti dvije hiljade kruna, nego — budući da nas je onaj isti ljubitelj Lurda ovlastio — mi ćemo ti dati **5 hiljada** kruna, ako nam *dokažeš* — upamti dobro! — *dokažeš* — ako znaš, što ta riječ znači — da gospogja Rušel nije u tili čas — još ćemo jedanput opetovati — *ozdravila u Lurdu od dvije gnojne rane, dne 5. rujna u* $4^1/_2$.

III. O dru Boasari ovaj put «Sl. R.» ništa ne veli; — znak, da ju je pošteno opekao njegov list, što ga nam je upravio. — Mi bismo je n. pr. mogli pozvati, da nam navede *pismo, novine knjigu*, gdje dr. Boasari veli, *da gospogja Rušel nije ozdravila*, ali bi je tada stavili u novu nepriliku, jer znamo, da će imati dosta posla, dok nam samo i pokuša dokazati da g. Rušel nije ozdravila.

Ovo, što smo dosada napisali, nijesmo toliko napisali poradi samoga Uredništva «Sl. R.», jer znamo, da će ono i nadalje — jer mu je to zanat i dužnost — lagati i klevetati, nego više radi toga, da upozorimo pošteno naše radništvo i kršćanske obitelji, da se tako podlih, lažljivih *novina* moraju čuvati, kao što se čuvaju zmije otrovnice.

Daleko od nas takovo novinstvo! Dolje sa bezbožnom štampom, kao što «*Pokret*» i «*Slobodna Riječ*».

Lurd i liječnici.

Od prvoga početka Prikazanja pa sve do dana današnjega liječnici nijesu prestali da igraju veliku ulogu u Lurdskim dogagjajima. Tako i mora biti! U Lurdu zagovorom Neokaljane Djevice zadobiva zdravlje na hiljade neizlječivih bolesnika, stoga je posve naravno, da Lurd mora osobito zanimati liječnike.

Da vidimo, koliko je samo kroz ovu godinu liječnika pohodilo Lurdsko Svetište!

Od 1. siječnja do 26. rujna bilo je u Lurdu ništa manje od **566** liječnika, izmegju kojih 147 *došlo ih je izvan Francuske.* — Iz Belgije došlo ih je 54, 16 iz Italije, 14 iz Španjolske, 13 iz Njemačke, 9 iz Švicarske, 9 iz Portugalske, 7 iz Kanade, 5 iz Holandije, 4 iz Engleske, 3 iz Škotske, 3 iz Brazilije, 2 iz Indije, 2 iz Austro-Ugarske, 2 iz Sjedinjenih Država, 2 iz Algira, 2 iz Luksemburga, 1 iz Švedske, 1 iz Poljske, 1 iz Rusije, 1 iz Kolumbije, 1 iz Birmanije. *Petnaest su izmegju ovih profesori na sveučilištima.*

Kako nam bjelodano ove brojke govore, jasno je, da sami liječnici, kao i čitav svijet, ne mogu da odole čaru Lurda, u kojem — kako mi se izrazio pred mjesec dana u željeznici neki liječnik iz Budimpešte — svatko (osim dakako glupe «*Slobodne Riječi*» i bezbožnoga «*Pokreta*» ili kako ga je nazvao neki Dalmatinac «*Prokleta*»!!) mora da prigne koljeno pred vrhunaravnošću, koja se regbi tamo rukama tiče...

Čudo nad čudesima jest već i to, da toliki milijuni naroda godimice hodočaste u Lurd na riječi jednostavne djevojčice. Što istom da kažemo, kad vidimo tolike liječnike, koji se ne stide pred čitavim svijetom posvjedočiti svoje vjerovanje u *Čudo?*.....

Lurd je doista ne samo najveća i najposjećenija klinika na svijetu, nego je on pravi «*kamen smutnje*» za današnji nevjernički naraštaj, dosljedno najjači dokaz božanstva, istinitosti, svetosti naše sv. Vjere, čiji smo mi presretni sinovi.

DOPISI.

Gundinci (Slavonija) dne 22. kolovoza 1908.

Vi ste sigurno, prečasni Oče, probdjeli sa svojom braćom više od jedne noći, dok ste uredili, što bijaše potrebito za tako dugo putovanje, kao što je hodočašće u Lurd. Vama na prvome mjestu iza Presv. Djevice imaju svi Hrvati zahvaliti, što su bili tako sretni te pohodili ono sveto Mjesto. Ali znajući, da će Vas kao i sve vrle čitatelje zanimati, što se kod nas u Gudincima radilo, e da što sjajnije uspije I. hrv. hodočašće, evo me, da Vam sa par riječi to javim.[1])

Znajući, da će se upravo na Veliku Gospu naći u Lurdu sinovi hrv. naroda, pripravljali smo se na taj blagdan svečanom Devetnicom, koju smo obavljali prema Vašem lijepom **„Vjenčiću“**, *koji nam je pribavio A.Kokan..... neumorni širitelj pobožnosti k Majci Božjoj Lurdskoj.*

Kroz svih devet dana narod je hrpimice dolazio na Devetnicu, tako da ga je bilo upravo milota vidjeti. Na večer uoči Vel. Gospe, kad su hrvatski sretnici već pjevali u Lurdu naše milozvučne pjesme, vrli Gudinčani bijahu okupljeni u svojoj župnoj Crkvi sa svojim ljubljenim župnikom, te držeći u rukama svijeće iz dna duše pjevahu onu nezaboravnu: **Sred te se Pećine...**

Na samu Vel. Gospu zaključismo Devetnicu. Istoga je dana veliko mnoštvo svijeta primilo sv. Pričest. U tri sata bila je procesija sa svijećama, koja se ponovila uz veliko oduševljenje naroda takogjer poslije Večernje.

Kad se narod povratio u crkvu plačući od radosti, gromkom se pjesmom zahvaljivao dragoj svojoj Majci — Kraljici Hrvata — što se udostojala primiti sinove sebi vjerne Hrvatske u posjete.

Slava Prečistome Srcu Isusovu i Marijinu!

Gudinčanin.

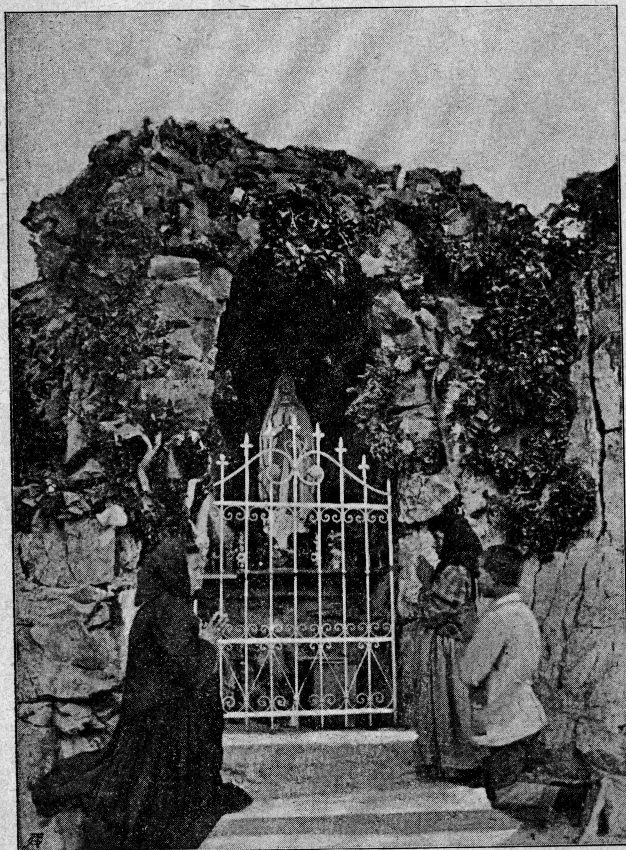
Blato (Korčula) dne 10. rujna 1908.

Velezaslužni ovogodišnji propovjednik, Isusovac, Dvornik, propovijedajući ove godine o Lurdskim Prikazanjima, izrazi želju, kako bi njemu bilo drago, da ove godine na spomen Pedesetgodišnjice Prikazanja Blaćani podignu spo-

[1]) Uredništvo «N. G. L.» prima sa zahvalnošću dopise, *fotografije* i opise svečanosti, koje se obavljaju po Hrvatskim zemljama u čast Djevice Lurdske. Naš glasnik je preuzeo zadaću, da širi poboznost k Majci Božjoj Lurdskoj; dužnost je dakle svih štovatelja Djevičinih, da nas u našem nastojanju svojim suragjivanjem podupru.

menik Prečistoj Djevici Lurdskoj. Njegova je riječ pala na dobro tlo!

U sami jedan tjedan marom, požrtvovnošću i nastojanjem Marijinih Kćeri sabere se dobrovoljnih iznosa preko 1000 kr. Odmah se dakle poče raditi oko gradnje

Novosagragjena Spilja Lurdska u Blatu na Korčuli.

Lurdske Spilje. Radnja je tako napredovala, da se već na Malu Gospu utanačio dan za prenos kipa.

Bio je to doista dan Gospin! Sve, što je u Blatu u oči toga dana bilo žurbe, rada i nastojanja, sve se to činilo, e da što veličanstvenje uspije slavlje — prenos kipa Neokaljane u novu tek sagragjenu Spilju.....

I doista, sve se to obavilo ne samo uredno, nego upravo sjajno! Pitomo Blato ne pamti takove svečanosti... Može se slobodno reći, da od 7500 duša, tek je koji stotinjak ostao kod kuće, sve se ostalo listom diglo, da počasti Prečistu Djevicu.

Ranim jutrom na glas zvonova odmah se dupkom napunila crkva pobožnih Blaćana, da otprate kip u ukusno sagragjenu Spilju. Odbor od 12 djevojčica imao je izmjenično nositi kip, dok je ostali narod pjevanjem i moljenjem sv. Krunice dao oduška svome veselju. Preko sv. Mise, koja se osobitom dozvolom služila u Spilji, digne se vrli Preč. Šeman, te živom riječju gane sve prisutne do suza.

Neobično je spasonosno djelovalo na slušatelje, kad je isti vrijedni starina svojom običnom vještinom opisao važnije doživljaje, koje su Hrvati Hodočasnici — izmegju koje se i on broji — doživjeli. Preko sv. Mise primi silesija naroda sv. Pričest.

Ovo je slabi opis svečanosti, koja će ostati neizbrisiva u srcima plemenitih Blaćana. — **Očevidac.**

O. U. *Mi s naše strane vrlo žalimo, što nam prostor glasnika ne dopušta, da podamo što točniji opis ove rijetke svečanosti. Nu ne ima dvojbe, da će i ovo par riječi dostajati, e da se i druga mjesta ugledaju u pobožne Blaćane, kod kojih — hvala radu i nastojanju jednoga požrtvovnoga svećenika — ljubav i pobožnost k Prečistoj Djevici Lurdskoj upravo bujno cvate* (¹).

¹) U Blatu «N, G. L.» broji preko 180 pretplatnika, od kojih 160 dolazi na samo jednu atresu. Djelo je **Lurd** takogjer tamo veoma rašireno.

Darovi za Crkvu:

Fr. Grgić 12 kr. — T. Gašparac 8 kr. — Stj. Šostarčić 5 kr. — A. Stepinac 5 kr. — S. Trekrit 5 kr. — M. Trekrit 6 kr. — Pobožna osoba iz Drežnika 20 kr. — Za pokojnu: M. Šumänovac 10 kr. — M. Golubičić 8 kr. — Osoba iz Spljeta 5 kr. — K. Kaliman kr. 5. — J. Jagodić, žup. 13 kr. — I. Šo-

tarić 5 kr. — M. Benković 5 kr. — I. Robinsky 7 kr. — J. Srdac 5 kr. — J. Krulić 5 kr. — K. Pavešić 5 kr. — M. Herro kr. — T. Kolar 4 kr. — F. Flego 10 kr. — J. M. Kauzlarić 10 kr. — Tukač i Ban 10 kr. — A. Gauš 5 kr. A. Miličić 3 kr. — J. Juričić 3 kr. — M. Majić i supruga 4 kr. — K. Erjavec 4 kr. — Fr. Sneider 3 kr. — J. Maršanić 4 kr. — Tučak 3 kr. — A. Zec 3 kr. — A. Tuknel 3 kr. — A. Dolar 4 kr. — N. N. 3 kr. — M. Crkveuce 3 kr. — K. Cechvala 2 kr. — B. Urban 2 kr. — A. Krubee 2 kr. — A. Bacher 2 kr. — T. Grdah 2 kr. — S. Jagetić 2 kr. — A. Filipić 2 kr. — J. Jurčević 2 kr. — N. Alačević 2 kr. — M. Sržić 2 kr. — A. Mihaljević 2 kr. — N. N. 2 kr. — N. N. 2 kr. — F. Gorec 2 kr. — J. Gloževič 2 kr. — A. Havoje 2 kr. — N. N. 2 kr. — A. Ivančić 2 kr. — M. Sorić 2 kr. — A. Tibler 2 kr. — A. Bujan 2 kr. — M. Frančišković 2 kr. — N. N. 2 kr. — M. Kostić 2 kr. — M. Kostić 2 kr. — M. Jurec 2 kr. — B. Miholjin 2 kr. — B. Stanić 2 kr. — A. Sovec 2 kr. — A. Stanić 2 kr. — S. Vajčić 2 kr. — A. Štiglić 2 kr. — J. Milling 2 kr. — J. Maračić 2 kr. — S. Štambuch 2 kr. — F. Jovanovac kr. 2. — M. Jovanovac 2 M. Jakšić 2 kr. — B. Domačinovic 2 kr. — A. Domačinovic 2 kr. — F. Jembrić 2 kr. — K. Golubičić 2 kr. — L. Golubičić 2 kr. — A. Golubičić 2 kr. — M. Golubičić 2. kr. — T. Golubičić 2 kr. — P. Jerkan 2 kr. — R. Blažević 4 kr. — M. Ivanešić 2 kr. — J. Ciprijanović 6 kr. — F. Bacinger 2 kr. — Tri osobe, Pazin 2 kr. — A. Rovišnjak 2 kr. — Revna širiteljica „N. G. L.“ F. Prossen 2.60 fil. — N. N. 2 kr. — I. Variola 2 kr. — A. Bočkaj 2 kr. — B. Bočkaj 2 kr. — A Pongraz 2 kr. — J. Tilja 2 kr. — E. Ivanić 2 kr. — A. Spoić 2 kr.

O. Bernardin Škrivanić,
Provincijal Kapucinâ.

SADRŽAJ:

Hrvatskim hodočasnicima (225-226) Mjesec sv. Krunice (227) Moje neopisivo veselje (228-231) Povijest Lurdskih Prikazanja (232-234) Uskrsnuće ili najveće čudo Pedesetgodišnjice (235-241) — „Sl. R.“ par riječi (241-243) Lurd i liječnici (243) Dopisi (244) Darovi za Crkvu (247) — Zahvalnice — Što vele čitatelji „N. G. L.“ — Nečuveno — Još samo 200!.... Ova se četiri člančića nalaze na omotu.

Što vele čitatelji o „N. G. L.“...

Neka nam Dalmatinka pred par dana upravila pismo, u kojem med ostalim i ovo veli: „Svakiput, kad primim Vaš listić, ne prihvaćam se nikakova posla, dok ga do slova ne pročitam..... Od 6 br. počela sam ga posugjivati jednome svome stricu, koji je njime zadovoljan kô i ja... Pred par dana je dapače došao k meni te mi ovo rekao: „Ti znaš, draga K., da meni nije tako lako izmamiti suza na oči... e pa dobro, znaj, da nikad toga listića sa modrim omotom nijesam pročitao, a da me suze nijesu oblile... Nego — rekao je on — da i djelom posvjedočim, kako mi je mio taj Riječki listić, pošalji našem domorocu, Ocu Bernardinu, ove 4 kr. za njegovo *raširenje*...“

Jedan Svećenik iz Slavonije piše: Da sam ne znam kakvu uslugu učinio jednoj ovdješnjoj obitelji, ne bi mi bila tako harna, kao radi toga, jer sam je upoznao sa Vašim glasnikom... Da Vam je, prečasni, znati kako ga neustrpljivo čeka, a kad ga pročita, onda za više dana ni o čemu ne govori nego o Lurdu... Sretnom se ćuti, kad može kome šta pripovijedati od onoga, što čita u glasniku i u Vašoj zlatnoj knjizi *Lurd*...

Vrijedni nam neki gospodin na Malu Gospu ovo rekao: „Da Vam iskreno rečem, ja sam se bio pretplatio na „*N. G. L.*“ samo radi Vas..., ipak moram priznati, da ga sada ja kao i moja djeca upravo neustrpljivo čekamo. Što se tiče mene, ja ne mogu niti pomisliti, da povrh slike drage naše Gospe, koja resi njegovu prvu stranicu, ne će g. 1909. biti tiskano: Broj istisaka iznosi 20.000...

Jedan bolesnik piše:... Ja svagdano prikazujem svoje muke, svoje boli i svoje neugodnosti sa mukama Božanskoga Srca Isusova za siromašne grješnike i zato, da čitatelji, a osobito povjerenici Vašega glasnika, kojima je Bog dao zdravlje, podvostruče svoj žar i svoje nastojanje u širenju kraljevstva Isusova na zemlji.

NEČUVENO!...

Vjenčić Molitava u čast N. G. Lurdske, kroz vrlo kratko vrijeme — samo mjesec dana, doživio je *treće izdanje*.

Ovih je dana Uredništvo bilo prisiljeno, da ga *ponovno* tiska u više hiljada, čvrsto uvjereno, da će marom i nastojanjem vrijednih naših štovatelja Bl. Djevice Lurdske te samoprijegorom povjerenikâ i ovo novo izdanje na jagmu biti rasprodano, tim više, što mu je znatno — *skoro za polovinu* — snižena cijena.

Cijena je naime za:

10	*komadâ*	*poštom*	*1 kr.*	*i 50 fil.*
20	»	»	*2* »	» *25* »
30	»	»	*3* »	
40	»	»	*4* »	
50	»	»	*5* »	
100	»	»	*10* »	
200	»	»	*18* »	
300	»	»	*26* »	

Izdajući *Vjenčić* bili smo izrazili želju, da bi on morao prodrijeti u svaku kat. kuću. Veseli smo i milo nam je, da se *Vjenčić* već sada nalazi u preko 10.000 katoličkih kuća.

U nekojim je mjestima na stotine komada Vjenčića raspačano, dok u drugim mjestima tek po par primjeraka, a u nekojima ništa....

Tako ne smije biti!

Svi se moramo čvrsto uhvatiti u kolo i svojski nastojati, e da naša draga Hrvatska, što više upozna i uzljubi lijepu Gospu male Bernardice.

Trud će naš kao i naše nastojanje biti nagragjeno po onim riječima sv. Pisma: «*Tko moju slavu širi imat će* **život vječni.**»

JOŠ SAMO 200!...

U zalihi imamo još glasnika počevši od 5. br. za 200 pretplatnika. Ne dvojimo ni najmanje, da bi se uz žilavo nastojanje i rad povjerenika našlo još 200 osoba, koje bi bile voljne, da im

NAŠA GOSPA LURDSKA

svaki mjesec za ciglu 1 kr. donosi vijesti o čudesima, koja se danomice zbivaju u Zemlji čudesa po zagovoru predivne Kraljice Neba.

Prenite se dakle ljubitelji i štovatelji drage Gospe Lurdske, osobito Vi vrijedni hrvatski hodočasnici!

Učinite, e da kroz najkraće vrijeme broj pretplatnikâ Gospina glasnika dopre do ravnih 11 hiljada pretplatnikâ!

Klin se klinom izbija, a zla i opaka štampa dobrom i poštenom!

Na rad dakle za slavu i čast Djevice Lurdske!...

